

H.z. Fatıma (r.a)

H.z. **Babam**
Muhammed
(:Asm)

NURİYE
ÇELEĞEN

Kenz-i Aşk 2

SIYER ROMAN

TİMAS
E

BABAM HZ. MUHAMMED (asm)
Kenz-i Aşk & Hz. Fâtıma (ra)
Nuriye Çeleğen

Türk Roman-Öykü

TİMAŞ YAYINLARI | 4239
Edebiyat - Roman | 216

YAYIN YÖNETMENİ
İhsan Sönmez

EDİTÖR
Seval Akbiyık

KAPAK TASARIMI
Erdi Demir

İÇ TASARIM
Tamer Türp

TİMAŞ YAYINLARI'NDA 1. BASKI
Haziran 2017, İstanbul

3. BASKI
Nisan 2019, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-605-08-2502-2

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 12364

BASKI VE CİLT

Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Gözyaşı Vadisi

Göz, Arş'la bağını yaşla anlatır.

CENNETTEN GELEN EBELER

Gri akşamın gölgesi odaya düştü.

Kalktı, tütsüyü yaktı. Cılız duman, odayı tuttu. Kokusu ruhları avuçladı. Kötü ruhlar tütsü kokusunu sevmezdi.

Annem eski ihtişamını yitirmiş evin sessizliğinde savruldu.

Etrafta koşuşturan hizmetçiler, her gelenin altına verilen kadife döşekler, ikram edilen soğuk şerbetler, mevsimine göre kuru ve yaş hurmalar... Fark ettirilmeden her ihtiyaçlının cebine konanlar... Sessizlik ve kimsesizlik evimizin yeni kaderiydi. Annem, düşüncelerini zihninden silkeledi. Doğrudu. Acısını hatıralara yıktı. Acının yalımını en çok geçmiş küllendirirdi. Misafiri kimsesiz geliyordu. Yalnızdı.

Bu bebeği farklıydı.

Varaka'yı düşündü. Onun dedikleri hep doğru çıkardı. Dördüncü kızına işaret etmişti şimdi de. Farklı olacağını söylemişti. Yoksa Varaka'nın haber verdiği çocuğu bu muydu?

Ruhunda düşüncelerini elerken zaman geçmiş, doğum sancısı başlamıştı. Sancıların başlamasıyla ebelere haber gönderdi. Onlardan gelen haber annemi üzdü:

“Bizlere isyan ettin. Hiçbir malı mülkü olmayan Ebu Talib'in yetimi ile evlendin. Yükünü hafifletmek için gelmeyeceğiz.”

Son zamanlarda Mekke’li kadınların tavrı iyiden iyiye değişmişti. Bunda Babamın Hira Dağı’nı mekân tutması etkili olmuştu. Babam için mecnun yakıştırmaları yapılmaktaydı. Yine de annem Mekke’nin en güçlü kadınıydı.

Babam Hira’da, annem evinde yalnızdı. Odanın Hira’yı gören küçük penceresine yürüdü. Hira’ya baktı. Her baktığında gördüğü farklıydı. Cazibeliydi Hira. İçine sükûnet indi. Sanki bugün daha farklı ışık huzmeleri gördü.

Annem eli kalbinde “Allah” dedi. Gözlerinden süzülen birkaç damlacığa dualarını ekledi: “Karanlıkları gideren Rabbim! Varaka’nın haber ettiği, İsa’nın müjdelediği peygamberini gönder artık!”

Kul daraldıkça duaya yüklenirdi.

Hasret yürekte başlar, gözlere vururdu. Annemin gözlerine aktı bekleyişi. Çileli bir hayatın en zor bekleyişindeydi. Önce iki eşinin yaşattığı acıların bitmesini beklemişti. Çocuklarının büyümesini, onların evlenmelerini beklemişti. En çok da Muhammed’i (asm) beklemişti. Tacir kafilesinin dönüşünü, Meysere’nin* haberlerini... Hele de Muhammed’inin (asm) evlilik teklifine vereceği cevabı, binbir umudun kapısında duaların kilidiyle beklemişti. Onu (asm) şimdi de Hira’dan beklerken, beşinci çocuğunun da doğumuna hazırlanıyordu.

Hira’ya baktığı pencerenin tam karşısındaki pencereye yürüdü. Kâbe’ye baktı. Hira ve Kâbe’nin arasında kalmıştı. Sokağa nazar etti. Akşamla tenhalaşmıştı. Akşam kimseyi sırtında taşımazdı. Yalnızlık düşmüş sokak, ismini aldığı gibiydi. Hacer sokağında oturuyordu. “Hacer ananın kaderi bize, sokağı evimize nasip olmuş,” diye düşündü. Doğacak bebeğini hatırlayıp Hacer anayla bağlantı kurdu. Yalnızlık, kimsesizlik,

* Hz. Hatice’nin kölesiydi.

gariplik ondan irsiyetti. O, Mekke'nin anasıydı. Bundan mıdır ki Mekke'de her kadının kaderine ondan bir şey pay edilirdi.

Mekke'de her kadın biraz Hacer'di. Hele de kız çocukları... Sanki üstlerine siyahî bir gölge gibi Hacer'in rengi düşerdi. Halk 'kara kader, kara yazgı' derdi.

Ürperdi.

Kız çocuklarının kaderi içini sızlattı.

Çöllerde savrulan, kör kuyulara atılan kızların çığlıklarıyla irkildi.

Doğacak bebeğini herkes erkek bekliyordu, annem ise kız olsun istiyordu. Varaka'nın dediği doğruysa kız olacaktı. Kız olursa sanki Varaka'nın her haberi doğrulanacaktı.

"Allah!" dedi Hira yürekli annem. Allah (cc), küfür değmiş kalplerin bebeğine dokunmasını istemiyordu. Onun için mi kimsecikler yoktu. Tekrar zikretti:

"Ya Allah!"

Annem iyi bilirdi, yalnızlık büyüklük sırrıydı. Kâbe'ye bakan evin akşamla mahzunlaşan odasında sessizce gezindi. Kimse-siz odada garipliğin kuşattığı zamanda nuranî bir aydınlıkla doğruldu.

* * *

Baktı.

Kelam bazen anlatmaya yetmezdi. Hâl ehlinin kâl ile işi olmazdı. Sustu, bekledi.

Karşısında dört nuranî çehre belirdi. Bir an korktu. Kayınvalidesi Amine'yi hatırladı. Kocası Muhammed'in (asm) doğumunda cennetten gönderilen dört hanımı düşündü. Yalnızlığının ellerinden tutan Rabbini zikretti:

“Ya Allah!”

Haşimoğulları hanımlarına benzeyen dört mübarek hanımın ellerindeydi elleri. Kelam korkuyu giderirdi.

Kadınlardan biri, “Ey Hatice, üzülme! Rabbin tarafından sana gönderildik. Biz senin kardeşleriniz,” dedi. Kendisiyle birlikte diğer hanımları da tek tek tanıttı.

“Ben Sara, bu da Mezahim kızı Asiye, senin cennetteki arkadaşın. Bu İmran kızı Meryem, bu Musa'nın kız kardeşi Gülsüm.”

Ebelik vasfı olan dört cennet kadını dört tarafını sarmış; biri önünde, biri arkasında, biri sağında, biri solunda durmuştu. Annem cennetten gelen ebelere şaşkınlıkla baktı. Ebe varlığa ilk tanıklık edendi. Ruhlar âlemine köprü olandı. Hayy-ı Kayyum'un arşında durandı.

Dünyaya gelen dördüncü kızını dört nuranî el kucakladı. Yanlarında getirdikleri Kevser'le yıkadılar. Annemse bebeğinin nurdan aydınlık olan parlak yüzüne bakıp içinde gürül gürül akan hamd duygularıyla mırıldandı:

“Babasının aynısı. Babasının parçası.”

Bir süre sonra dört nuranî çehre kayboldu. Örtülere sarılmış bebek, annemin kucağına verildi. Annemin sütü kaynamaya durdu.

Annem, zikrine şükürünü katıp ay yüzlü bebeği kucağında “Hû” dağı Hira'sına baktı. Üstünde esma Bülbülü “Hû” çekmekteydi.

DÜNYA SÜTÜNDEN KESİLDİM

Mekke, Babamı taşıyamaz oldu. Babam sık sık Hira'ya gidiyordu. Hira saflaşmanın adıydı.

Babam, münzevî bir hayatla ruhunun arayışına düşmüştü. Ruh, Rabbinden yalnız geldiği için O'na gidişi de yalnız olurdu. Bunun içindir ki, O'nu (cc) arayanlar önce yalnızlığın eline düşerdi. Allah, kendini arayan ruhlara yalnızlığı sevdirdi. Yalnızlığı sevmeyenin Hira'sı olmazdı.

Babam, yalnızlığı sevmeye başlamıştı. Çocukluktan başlayan Rabbine firarı, otuz beş yaşında had safhaya ulaşmıştı. Hira yolcusunun en büyük desteği annemdi.

Babam her zaman az yemek yedi. Hira'da iken yemesi iyice azalmış. Yediği yalnızca kurutulmuş ekmek ve zeytinyağı imiş. Annem, hemen hemen her gün Mekke'den Hira'ya yemek ve su taşıyormuş. Kendisi gidemediği günlerde ise Zeyd ile Ali'yi göndermekteymiş.

Annem bazı günler Hira'da Babamı manevi hâlde bulur, o hâline mani olmamak için kayaların arkasında beklemiş. Bu bekleyişin günlerce sürdüğü olurmuş. Annem, Babama âşık sanılırmış. Oysa Babam gibi o da İlahî aşka tutunmuş, aşk-ı Muhammedî'yi (asm) herkesten önce algılamış, Nur-u Muhammedî'ye (asm) kapılıp pervane olmuş. Annem, Muhammedî (asm) aşkı ilk tadanmış.

Zaten aşk, kadın kalbinin bir sırrıymış. O sır ilk annemde kendini zahir etmiş. İnsanlık, aşkı annemle tanırken ilk âşık annem olmuş. Tüm âşıklar, aşk sırrını annemin kalbinden almış. Bilumum aşklar önce annemin kalbine dökülüp sonra Babama ulaşmış. Babam aşkın güneşi, annem pervanesiymiş. Babam aşkın kenz, annem kapısıymış.

Babam, Hira'da Muhammed'e (asm) giden yolun Mustafa olma safhasında saflaşmayı yaşıyormuş. Kalbi, ruhu ve tüm bedeni saflaşırken Rabbine ibadetlerle dökülüyor, dualarla yakarıyormuş. Babamın çocukken açılıp yıkanan kalbi bu dönemde ikinci kez yenilenmiş. Siyah bir et parçası çıkartılmış. Manevi âlemde yol almasına engel olacak tüm duyguları bu manevi sırla atılmış.

Babamın, Rabbine yakınlaşmak için duaları kabul ediliyor, o yakınlaşmak istedikçe Rabbi de ona tüm yolları açıp kendini yakın ediyormuş. Tüm peygamberler öyle değil miymiş? Hangi peygamber ilk başta dağlara sığınmamış? Kalp dağlarda çiçek açarmış da onun için her peygamberin hayatında yalnızlıkla birlikte kucağında demlendiği bir dağ varmış.

Annem, Hira'nın Mekke ayağıymış. Babam Hira'da, annem Mekke'de iki dengeymiş. Annem Mekke'deymiş, ama kalbi her dem Hira'da atarmış. Hira'ya gidemediği zamanlarda evimizin üst katına çıkıp yine Hira'ya bakarmış. Mekkelilerin Babama zarar vermelerinden korkarmış. Onu korumak için kimi zaman paralı adamlar tutarmış.

Babam ile annem zarf ile mazruf gibiymiş.

Hira, benim için ırak değildi. Annemde yüklü olarak kaç defa gitmiştim. Cebrail'in (as) gölgesi düşmüş Hira'da nübüvveti bekler gibi annemle beklemiştim.

Benim doğduğum yıl, Kâbe'yi görülmemiş bir sel basıp harap etmiş. Tüm kabileler birbiriyle yarışarcasına Kâbe'nin onarımına koyulmuş. Yazgıma yazılan, tarihî olaylarla da kendini zahir etmiş. Kaderime onarım vazifesi düşmüş. Kalpleri onarırken küfrün pislüklerini de sel olup yıkma, su olup arıtma görevi bana verilmiş.

Gün Cuma'ya düşmüş, annem dördüncü kızı olarak beni kucağına almış. Varaka'nın benim için verdiği haberleri hatırlayıp sevinmiş. Babam da Hira'dan dönmüş. Annem kutlu bir müjde gibi beni Babamın kucağına vermiş. Babam dördüncü kızına sürurla bakmış. İlk bebekleri gibiymişim âdetâ. Annem ve Babamda bana karşı farklı bir hâl varmış.

Babam, doğumuma çok sevinmiş. Öyle ki bu Mekke'de yaşanması imkânsız bir hâlmış. Beni kucağına aldığı anda tarifi imkânsız duygular içindeymiş. Kendine benzeyen bu bebeğe uzun süre bakmış. "Bu ebedî bir nurdur," demiş. Ardından da simsiyah saçların çevrelediği kulağıma; usulca ve şefkatle seslenmiş:

"Fâtıma! Fâtıma!"

Bebek duymaz sanılır, oysa bebekler ruhlar âleminde geldiği için kulakları ruhlarına açıktır. Ruhlarıyla duyarlar. Bir serin su gibi ruhuma akmış Babamın "Fâtıma! Fâtıma!" kelâmı.

Çöllerde gömülü tüm kız çocukları ses vermiş:

"Fâtıma! Fâtıma!"

Kuyulara atılmış, Kâbe'de kurban edilmiş, binlerce masum kız çocuğu hep birden haykırmış:

"Fâtıma! Fâtıma!"

Kaderlerine doğmadan kara yazgı yazılan, doğumla ölüme mahkûm edilen tüm kızlar sevinçle inlemiş:

“Fâtıma! Fâtıma!”

Asırlar Babamın seslenişine “Fâtıma!” diye cevap vermiş. Babam dördüncü kızı için şükür ve zikirle evimiz bayram etmiş.

Çöl gülmüş.

Babam ‘kalp meyvesi’ derdi çocuk için. Peygamberliğinin mebdesinde olan kalbinin meyvesini diğerlerinden hep farklı bilmiş. Bana ‘cennet kokusu’ derdi. Cennet kokusunu derin derin içine çekerken bana niçin Fâtıma ismini verdiğini söylemiş:

“Onu ve onu sevenleri Cenâb-ı Hak cehennemden uzaklaştıracaktır. Bu nedenle kızıma Fâtıma adını verdim.”

Fâtıma, sütten kesik, ana sütünden uzaklaştırılmış yavru demekmiş. Her bebek dünya memesinden süt emmeye, annesini emmekle başlarken, Babam adımı ‘sütten kesik’ anlamında Fâtıma koyup beni dünya sütünden de kesmiş.

Babam benimle özel olarak ilgilenmekteymiş. Beni yanından ayırmamak için sütanneneye vermediği gibi başka kadınların yaptığı yemekleri de yememi istememiş.

ŞİİRE DÖKÜLEN GECELER

Babamın Hira'dan dönüşünü beklerdim hep. Lahutî bir kokuyla dönerdi. O (asm) gelince evimize manevi bir huzur dolardı. Annemin ağırlığı hafifler, taze bahar yeli gibi canlanırdı.

Evin küçük kıızıydım. Annemin nazlısıydım. Annem beni ablalarımından farklı görürdü. Doğumum farklı olduğu gibi bana hamile kalışı da farklı olmuş. Babam her zamanki gibi Hira'daymış. Kırk gün boyunca ibadet etmiş. Manevi bir ikazla o gece eve gitmesi ihtar edilip sulbünden bir çocuk geleceği haber edilmiş.

Babam Hira'da, annem evde yalnızlıkla demlenmekteymiş. Allah (cc), kulunu sevince yalnızlığa düşürür. Kul, nefsinden kaçınca ilk önce kendisi insanlardan kaçır, sonra da insanlar ondan kaçır. Böylece kul, Rabbiyle muhabbetini berkitir.

Annem siyah gecenin yalnız fistanını çoktan giymiş, uyku melekleriyle hemhâl olurken kapı çalınmış birden. O vakitte kim olabileceğinden endişe ile kapıya yönelmiş. Babam daha annem sormadan berrak bir su gibi akan şefkat dolu sesiyle seslenmiş:

“Hatice, aç kapıyı! Ben Muhammed (asm).”

Annem şaşkınlık ve endişe içinde kapıyı açmış. Babama bakmış. Onun parlayan alnının daha da parladığını görmüş. Bu

defa Babamda hissettiği koku daha da başkaymış. Annem manevi hâlin ilk, parıltıyla görülüp kokuyla hissedildiğini bilirmiş.

Babam annemi maddi ve manevi kokularla kuşatmış. Babamın kalp çiçeğiydim, Hira'da dikilmişti fidelerim.

Annem bende değişik bir hamilelik yaşamış. Ana karnında iken konuşurmuşum. Evde kimse yokmuş. Babam, annemin biriyle konuştuğunu duymuş:

“Hatice, kiminle konuşursun?”

“Şu an benim rahmimde bulunan, ben evde yalnız kaldığım zaman rahmin karanlığından benimle sohbet ediyor.”

“Hatice, o kızımızdır. Adı Fâtıma olacak. O, tertemiz kılınmış bir zürriyettir.”

Annem sevincine şükürünü ekleyerek bakmış Babama. Hayalleri kendine tutunmuş Fâtıma'sına akmış. Hürmetle baktığı Babamdan bir parçacığın kendi ruhuna aktığını hissetmiş. Muhammed'inin (asm) parçacığını şefkatle beklemeye durmuş.

Babamın Hira'da kaldığı ve risaletin izharının yaklaştığı dönemlerde manevi âlemler ona açılmış. Rüyaları da apaçık çıkıyormuş. Babama rüyasında, Cebrail (as) haberler veriyormuş. Cebrail, (as) beni de doğmadan önce Babama bildirmiş.

Babam, Hira'da manevi seyrini yaparken, annem de Mekke'de bu seyri yüklenebilecek peygamber eşliğine hazır ediliyordu. Babamın çoğu günleri Hira'da geçiyordu. Annemle baş başa kalıyorduk çoğu kez. Annemle Babamın her hâli, her duygusu bana akıyordu. Hele de Babamın her tavrı, kaderime yazgı olurcasına ruhuma işleniyordu.

Muhabbeti annemle Babamdan öğreniyordum. Huyum, sevgi kumaşından dokundu. Kin, nefret, küsme, incinme nedir

bilmedim. Annemde Babama karşı sonsuz bir aşkı, Babamda da anneme şefkat ve merhameti gördüm. Babam, annem için derdi:

“Bana, onun sevgisi verildi.”

Evliler arasındaki sevgiyi kalplere Allah'ın (cc) koyduğunu öğrendim. Annem bunun en güzel örneği idi. Annemin, Babamdan yaşça büyük olmasına rağmen Babamın ona olan sevgisi tüm kadınları kıskandırmaya yeterdi. Kadın nefsanilikten uzaklaşırsa Allah (cc), eşine ona karşı tükenmez bir sevgi veriyordu. Bunu annemde görüyordum.

Annem aşkına karşılığı, Babamdan her dem şefkat, hürmet ve vefayla aldı. Zaten bir erkeğin eşine sevgisi, hürmetinden belli olmaz mıydı? Hürmet, sevginin en büyük göstergesiydi. Kadında analık sırrı vardı. Erkek ilk olarak kadını annesinde tanıdığı için, eşine muhabbeti de hürmet olarak yansırdı. Hürmeti yoksa muhabbeti de olmazdı.

Annem arz, Babam semaydi. İkisinin buluşmasından her daim rahmet akardı.

Annem Mekke'nin sahibesiydi. Ona “Mekke'nin incisi” derlerdi. Hiç kimse hürmette kusur etmezdi. Her dertlinin derdini kendi derdi, her ihtiyaçlının ihtiyacını da kendi ihtiyacı bilirdi. Öyle ki kendini unutmuştu. Kişi kendini unutunca benlik giderdi. Annem önceleri çok acı çekmişti. Acılar onda nefesine ait bir şey bırakmamıştı.

Acı, nefis sabunuydu.

Annem hayatın çöl yanını görmüş, vahada otururken çölde yaşamıştı. Sanki Mekke'de Hacer'in temsiliydi. İçinde yalnız demlenen bir kadındı. Kalbi çok genişti. Nefis küçüldüğü kadar kalp genişliyordu belli ki. Tüm insanların acısı, sızısı annemin kalbinin derinlerine akardı. İçine sıkıntı düşen ilk

önce bu kapiya koşardı. Annem tüm sıkıntıları alır, sevinçle değiştirip verirdi.

Bazen ablalarım gelirdi, annem onlarla hâlleşirdi. O, ihtisamlı bir hayatın sükûnet dolu hanımıydı. Vakur Mekke'nin ruhu vardı onda. Mekke'nin her yeri sarp dağlar, sert tepeler, dik durmak zorunda gibi kayalarla çevriliydi. Annem de öyleydi. Sağlam durması, güçlü olması gerekiyordu. Kendini unuttuğu kadar mı güçlü olurdu insan? Annemde kendine ait hiçbir istek yoktu. Ona bakınca içimde tarifsiz bir huzur duyardım.

Babamın Hira'da olduğu gecelerde anneme daha da çok sokulurdum. Garip bir hüznün düşerdi içime. Hira'ya kanatlanmak, Babamın ellerinden tutmak isterdim. Annem, inci tanesinin hüznünü, baba arzusunun anlar, tebessümle yüzüme bakarken beni koynunda sarıp sarmalardı. Hira'ya düşmüş duygularıyla annemin koynunda uyurdum.

Nefsi aşmış insanların duygularını öğrenmek zordur. Annem duygularını aşikâr etmezdi hiçbir zaman. Muhkem kaleler gibi içine sığınmıştı. Kimi zaman mısralara damlardı ince ruhu. Mısralarda annemi arardım.

Kelam insanın sırrı, kalbin sızısıydı.

Annem kalbini kelam edip dökerken onu daha çok tanırdım. Mekke'de her şey kelam, her şey edebiyattı. Mekke'nin edebi giderken, sanki edebi ararcasına, herkes edebiyata sığınmıştı. Herkesin kaderine şairlikten bir hisse düşmüştü. Mekke en güzel kasidesini yazmaya hazırlanırken, herkesin dünyasında yazılmış ya da yazılmasının duasına düştüğü bir kaside vardı.

Gece, duygu örtülerini üryan eder ya, Mekke'de de manevi karanlık, tüm duyguları üryan etmişti. Acı kadar çırpınırdı insan, sıkıldığı kadar düşünür, sıkıştığı kadar da duyguları aşikâr olup dile gelirdi.

Mekke, duygu seliydi. Şiir olup akıyor, kaside olup yazılıyor. Kalam akıyordu kurak beldeye yağmur yerine beyit beyit... Mekke, edebiyatla canlanıp çorak kucağı kelamla yeşeriyordu.

Mekke'de geceler kaside, yıldızlar mısra idi. Mekke kelimdi, şiirdi; ama benim için Mekke en çok Baba ve anneydi.

Annemin zarif ruhunda her dem şairliğin hassas inceliği vardı. İnciye benzettiği Fâtıma'sına kalbini taşıyan berrak kelamıyla şiirler okurdu:

*Küçük iki kabuğun içindeki hayat,
Öyle bir inci yapıyor.
Gözleri kamaştırıyor da...
İnsan niçin içindeki rahmet denizini,
Bir çöl yapmakla oyalanır?
Eğer o denizi kurutmasaydı,
İhtirasının cehennemlerinde.
Hoyratça kaynatmasaydı,
Değil kumsalda inciye saldırmak,
Bedbahtlığına uğramak,
Kendisi inci olur, aslına dönerdi.*

Babamın Hira'da olduğu günlerde gecelerimiz mesellere ve mısralara dökülüyordu hep. Yine şiir düşmüştü gecemize. Duygu kapılarımız açık...

Babamı özlüyorum. Acaba annem de özlüyor mu? Anneme bakıp düşünüyorum.

Allah'ım, sabır sükûnet mi? Ve asalet sabırda mı gizli?

BABAM CEBRAİL KOKUYOR

Babam Hira'da.

Annemle evde yalnızız. Babamın gelme vakti gecikti. Annem endişeli, biraz da heyecanlı.

Tahta kapımız birden açıldı. Babam heyecandan bir nehir. Akıyor gürül gürül. Hızla içeri girdi.

Güneş sanki gökten yere düşmüştü. Odada bambaşka bir aydınlık vardı. Babamda görülmemiş bir parlaklık.

Koku, ruhun sevgilisi, gaybın varlıkta bilinmesidir. Şimdiye dek duymadığımız bir koku odaya el attı. Annem ki güzel kokuların alıcısı. Her tacir anneme sunar önce kokularını. Annem her kokuyu bilir. Ancak bilemiyor bu kokunun ruhuna sardığını. Koku ruha akar, uyarmak için. Onun için insan ruhu gibi, her koku farklıdır.

Babam kâinatı kendinde cem edip, varlığı peşi sıra sürükleyip geldi. İçeri başka bir âlemin rüzgârıyla girdi. Tüm duygularımız titredi. Arş, odamızı kucakladı. Evimizi meleklerin kanatları sardı. Yüz yirmi dört bin peygamberin ruhaniyeti evimize aktı. Evimiz kenz sırrını açtı; esma, esma.

Merak içinde bekleyen annem Babamı karşıladı. Konuşmadan anlayan, sormadan halleden, kâlden geçip hâlde yaşayan